

obrazu. Morda je profesor z vseučilišča Svetega Simplicija ugenil moje misli.

»Pijanec je bil nekdam!« reče mi tiho.

»Zakaj pa neprestano joka?« vprašam prav takó tiho. Oni v célici števí. 3 se je namreč zvíjal po tleh, kakor bi ga mučile najhujše bolečine, in jokal in tulil, da me je bilo kàr groza.

»Pijanec je bil v mladosti svoji,« nadaljuje učitelj, »in pil je, kar se je dalo piti. Nekdam je pijan zabredel v ženski oddelek. Čista devica mu pride naproti. Kaj se zgodi? Satan ga zmoti toli hudo, da oberóč goreče in strastno objame to devico. Vrgli so ga v ječo in mu dali v roke knjige blaženega Antona od Kala. Zopet prečudno spokorjenje! Takó silno se je skesal zločina svojega, da je pograbil ostro sekiro in si odsekal levo rókó, s katero je nekdam objel nedolžno devico. Takó se je spokoril oče Kozma!«

»Zakaj pa joka sedaj?«

»Ker po njega mnenji pokora še ni dovršena!«

»Kakó li ne?«

»Saj si vender čul, da je oberóč objel devico. Z obema rokama je grešil, kaznil pa si je samó jedno roko!«

»Naj si pa odseka še drugo!«

»Kakó li, ako si je že prej odsekal levo roko?«

»Res, nemogoče! Oče Kozma joka tedaj zató, ker si ne more odsekati še desnice, s katero je objel nedolžno devico?«

»Takó je, takšen je vir žalosti njegovi! Neprestano si želí še tretje neomadeževane roke, da bi si ž njo odsekal pregrešno desnico!«

»Čuden, čuden svet!«

(Dalje prihodnjič.)

Nádeja in spomin.

V življenji mrjóčih sinov
Drevé se leta naprej:
Starost je dôba spominov,
Mladóst je dôba nádej.

Spominov blaženih nima,
Kdor upa prerad in preveč,
Uniči nádeje zima,
Ostane — spomin perěč.

Bistran.

